

TERRY
BROOKS

SHANNARŮV

TEMNÝ ODKAZ

ČARODĚJNÝ PŘÍZRAK

**SHANNARŮV
TEMNÝ ODKAZ
ČARODĚJNÝ PŘÍZRAK**

WITCH WRATH © 2013 by Terrence D. Brooks
This translation published by arrangement with Del Rey,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Marek Čtrnáct, 2021
Insert Map Copyright © 2013 by Russ Charpentier
Interior Maps Copyright © 2013 David A. Cherry
Cover Design © David G. Stevenson
Cover Illustrations © Stephen Youll
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-0917-5 (pdf)

TERRY BROOKS

SHANNARŮV
TEMNÝ ODKAZ
ČARODĚJNÝ PŘÍZRAK

F**B****S**

Pro Bena Bovu

I

Railing Ohmsford stál o samotě na přídi *Poupěte* a vyhlížel ven do hvězdami ozářené temnoty. Zakotvili na noc – vzducholoď byla uvelebená v hájku jedlí a bolehlavu a to, jak se pohupuje v mírném vánku, bylo sotva znát. Bylo hodně po půlnoci a on by měl spát jako ostatní. Jenomže spánek k němu v poslední době nepřicházel snadno, a když už přišel, jen ho trápil; sužoval ho hluboký neklid. Bylo lepší zůstat vzhůru – to se mohl snažit nějak ovládat své myšlenky, jakkoli temné. Bylo lepší postavit se svým nočním můram vestoje, být připraven s nimi bojovat a držet si je od těla.

Zahnat je samozřejmě nemohl. Ať se snažil sebevíc, nedokázal je poslat zpátky do prázdnoty, kam někdy mizely, i když poslední dobou se to stávalo čím dál tím vzácněji.

Ne že by na tom záleželo. Znal tváře svých démonů. Znal jejich jména.

Strach. Že nedokáže najít Gianne Ohmsfordovou a přivést ji zpátky, aby se postavila Lordu Strakenovi, protože je mrtvá. Nebo proto, že je sice naživu, ale nenechá se přesvědčit, aby opustila útočiště, do kterého se uchýlila. Že nebude ochotná riskovat takovou konfrontaci, jakou jí navrhne. Nebo prostě proto, že je to Gianne. A ta je odjakživa nepředvídatelná.

Pochyby. Že dělá správnou věc, když se vydává na tuhle cestu do zapadlého zásvětí kvůli plánu, který má tak malou šanci na úspěch. Měl by pátrat po svém bratrovi v Hrázi, najít ho tam a vyvést ho zase ven, jakkoli nepatrná je naděje, že se to podaří. S každou další hodinou jim dochází čas a jeho

bratr je sám, nemá nikoho, kdo by mu pomohl, a nemůže ani nijak vědět, jestli vůbec někdy nějaká pomoc přijde. Reddenův život na něm závisí a teď mu to musí připadat, že ho Railing opustil.

Hanba. Že klame své společníky na této výpravě, že před nimi tají informace, které by je mohly odradit od toho, aby v ní pokračovali. Král Stříbrné řeky ho varoval, že se nic nestane tak, jak si představuje, že se dostaví následky, které nepředvídal. Ten kouzelný tvor mu sdělil, že by se měl místo toho vrátit a vydat se do Hráze – na to jediné místo, kam věděl, že nikdy vkročit nemůže, tak moc se té myšlenky hrozil.

Měl pocit, že je zbabělec a podvodník. Pohltily ho jeho pochybnosti a jeho hanba a je pro něj stále obtížnější neodhalit to ostatním. Snaží se to skrývat, maskovat to falešnými slovy a činy, ale užírá ho to. Ničí ho to.

Odešel z přídě lodi a vydal se zpátky na zád; pohyboval se tiše, aby nevyrušil ty, co spí. Někteří odpočívali na palubě, zabalení do dek; jiní v houpacích sítích v podpalubí. Všichni spali, až na dva členy tulácké posádky, kteří hlídkovali na přídě a na zádi. Uviděl toho na zádi, a než k němu došel, zahrnul stranou a zaujal pozici poblíž zábradlí na pravoboku. Ozývalo se tiché skřípění, jak se provazy a lana natahovaly a zase uvolňovaly, a ze stínů přicházelo chrápání. Tenhle tichý čas se Railingovi líbil, tohle spojení snů a spánku. Všude vládl klid.

Přál si, aby to tak opravdu mohlo být.

Zatím to byly teprve dva dny, co vyrazili od Duhového jezera, i když jemu to přišlo spíš jako dvacet. Když se toho rána probudili, debatovali o tom, jaká bude nejlepší trasa pro jejich cestu. Umrlčí hory představovaly pro všechny kromě Skinta neznámé území. Ani Farshaun a jeho tuláci tam nikdy nebyli. Railing a Mirai cestovali Pohraničím, když vozili zákazníkům náhradní díly a zachráněné součástky, ale dál na sever se nikdy nevydali.

Railing hlasoval pro to, aby vyrazili od Duhového jezera nahoru koridorem, který se klikatí mezi Vlčími hřbety a Dračími zuby do Horního Anaru. Odtamtud by pak pokračovali Jannisonským průsmykem východně od Království umrlčí hlavy a jeho nebezpečí a pak přímo podél západního okraje Umrličích hor do města Anatcherae v Severní zemi – v podstatě stejnou trasou, kterou se vydal jeho dědeček Penderrin, když tehdy před lety hledal tanequil. Až si v Anatcherae doplní zásoby, budou moci pokračovat k svému cíli.

Jenomže Skint byl jiného názoru.

„To, co potřebujeme ze všeho nejvíc,“ prohlásil, „je průvodce.“ Někdo, kdo by se vyznal v Umrličích horách a mohl by jim pomoci najít ruiny Stridegate, kde je údajně možné nalézt tanequil. Takových průvodců je poskrovnu, a on mezi ně nepatří. Vlastně ví jen o jediném muži, který by jim s tím mohl pomoci a na jehož věrnost a znalosti se dá spolehnout. A i toho budou muset přesvědčovat.

Jmenuje se Challa Nand a jeho domov se nachází ve městě jménem Šikmá plocha ve Východní zemi. Ale aby ho družina našla, musela by se na *Poupěti* vydat na východ od Umrličích hor a skrz Horní Anar. Museli by se vzdát západní trasy ke Stridegate a najít nějakou cestu z východu. Challa by jim ji mohl ukázat. Pokud ho dokážou přesvědčit, aby se k nim přidal.

Railing věděl, že prsten, který dostal od Krále Stříbrné řeky, by jim správnou cestu ukázal. Jenomže kdyby ho použil, musel by jim buďto říct o svém setkání s tím kouzelným tvorem, nebo lhát o tom, jak k prstenu přišel. Ten prsten si může vždycky nechat v záloze, dokud ho nebude opravdu zapotřebí; v tuto chvíli zůstává lepší volbou držet ho v tajnosti.

A tak souhlasil se Skintovým návrhem a ostatní následovali jeho příkladu; všichni si velmi silně uvědomovali, že se nacházejí na neznámém území a že musejí co nejvíc omezit rizika, jimž budou čelit.

Teď se tedy ocitli tady, na cestě do Šikmé plochy, a zakotvili na severním okraji Černaví, nedaleko od místa, kde se z řeky Rabb odděluje rameno směřující na východ do Horního Anaru. Když Railing pozorně poslouchal, dokázal zaslechnout šumění řeky, jak se žene z hor na cestě na západ k pláním a potom k Mermidonu. Ten ležel stovky mil daleko a Railinga napadlo, jestli někdy někdo tu řeku sledoval celou cestu, od jednoho konce na druhý. Předpokládal, že skřetí nebo trpasličí trapeři a obchodníci to možná někdy udělali, ale pochyboval, že by to kdy někdo z nich zaznamenal.

„Co tu děláš?“

Vedle něj stála Mirai Leahová. Neslyšel ji přicházet, vůbec si neuvědomil, že tam je. Pokrčil rameny. „Nemůžu spát.“

„Tím, že tady budeš postávat, tomu nepomůžeš. Musíš si odpočinout. Jsi v pořádku?“

Vrhl na ni rychlý pohled. Měla rozčuchané vlasy a zívala. „To spíš ty vypadáš, jako že bys měla spát.“

„Spala bych, kdybych si o tebe nedělala starosti. Co tě trápí, Railingu?“

Mohl jí poskytnout celou řadu odpovědí, počínaje tím, co k ní cítí a co by pro něj znamenalo, kdyby se jí jeho vinou něco stalo. Ale jedině, co řekl, bylo: „Nic. Prostě jsem nemohl spát.“

Položila mu ruku na rameno. Její dotek způsobil, že se zachvěl. „Jak dlouho už se známe?“

„Přijde mi, že celou věčnost. Rozhodně odmalička. Pořád si pamatuju, jak tě tví rodiče přivedli poprvé na návštěvu. Přišli za matkou. Tehdy jsem tě moc rád neměl. Byla jsi tak trochu panovačná.“

„Moc se nezměnilo. Tak trochu panovačná jsem pořád. Takže když se tě ptám, co tě trápí, je to proto, že vím, že tě něco *trápí*. Tak o co jde?“

Sčísl si zrzavé vlasy dozadu a otočil se k ní. „Žere mě, že jsem opustil Reddena. Nemůžu se srovnat s tím, že nejdu za ním.“

„Tak proč to neuděláš?“

„Protože myslím, že tohle je lepší volba.“

„Protože věříš, že Grianne Ohmsfordová je naživu a že přijde Reddenovi na pomoc?“ Chvíli si ho prohlížela. „Tohle už jsme probírali. A já si nemyslím, že je to ta věc, co tě trápí. Myslím, že je tu něco jiného, něco, co si necháváš pro sebe. Redden tu není, aby ses mu svěčil, takže bys to možná měl zkusit říct mně.“

Teď má příležitost. Upozornila ho na něco, co je jí evidentně podezřelé, a on může ulevit svědomí a říct jí o svém setkání s Králem Stříbrné řeky. Mohl by přiznat, co dělá, jak s nimi manipuluje. Ale to je něco, co by nikdy nepřipustil. Nechce, aby ho soudila. Chce, aby ho bezpodmínečně a zcela milovala. A to chtěl odjakživa.

Přejel prstem po prstenu, který měl zastrčený hluboko v kapse kalhot. „Musím si jít zase lehnout. Omlouvám se, že jsem tě vzbudil.“ Vydal se pryč, ale pak se zastavil a otočil. „Chci, abys věděla, že dělám, co je v mých silách. Kdyby se Reddenovi kvůli mně něco stalo, myslím, že bych to nedokázal snést. Potřebuju, abys tomu věřila. Potřebuju, abys mě podporovala a...“

Odmlčel se. Nedokázal se přimět vyslovit to slovo: *milovala*. „Dobrou noc.“

„Vždycky tě budu podporovat, Railingu,“ zavolala za ním.

Neohlédl se; zamával jí a znovu zmizel v průlezu vedoucím do nákladového prostoru vzducholodi.

Myslel si, že pak třeba usne, unavený a zarmoucený. Ale po krátkém, neklidném zdřímnutí byl zase vzhůru, rozechvělý a s očima doširoka rozevřenýma. Co víc, cítil jakési nutkání, které ho vytáhlo z deky a zpátky nahoru po žebříku na palubu, kde zůstal stát a nakukoval přes zábradlí lodi na potemnělou krajinu.

Tam venku něco je. Něco, co musí najít.

Nedokázal by vysvětlit, jak to ví, ale ten pocit byl tak přesvědčivý, že se ani nezastavil, aby se nad tím zamyslel. Musí zjistit, co je to zač. Ignorovat to, třebaš jen na jediný další okamžik, se zdálo nemožné.

Přešel ke strážnému na přídi a řekl mu, že se jde projít a že bude opatrný. Tulák zjevně chápal, že vyptávat se vůdce jejich družiny by byla chyba, ale nabídl se, že ho doprovodí. Railing to však odmítl.

Jakmile byl venku z lodi a sám uprostřed noci, poddal se tomu podivnému nutkání a následoval své instinkty. Měl zvláštní pocit, že mu nic nehrozí. Možná to bylo tím, co přežil v Tesácích – ty dny útoků goblinů a neustálé používání magie písňě přání, aby celé jejich hordy odmrštil zpátky, ve vysilující snaze zůstat naživu. Během těch strašlivých dnů, kdy kolem něj ostatní umírali, si něco dokázal. Díky své magii našel zdroj síly a houževnatosti, o kterém nevěděl, že ho má. Sám sobě dokázal, že může být silnější, než si myslel. Předtím nebyla píseň přání nikdy nic víc než prostředek, jak zvýšit požitek z každého nového dobrodružství nebo jak stále silněji tlačit na hranice, o kterých mu zdravý rozum říkal, že by je neměl překračovat. Ale to, co si odnesl z Tesáků, bylo něco jiného. Byla to víra, že mu jeho magie poskytuje štít a meč, jež může použít, aby ochránil sebe i své blízké. Byla to víra, která budila sebevědomí.

A tak postupoval skrze stíny noci beze strachu. Ve svém pátrání po tom, co ho volá, neváhal ani neuvažoval o tom, že by se vrátil. Byl rozhodnutý. Ten hlas mu připomínal to, jak ho o dvě noci dříve povolal Král Stříbrné řeky, a on chtěl zjistit proč. Byl to sice odlišný hlas – natolik odlišný, že si byl jistý, že jde o něco úplně jiného –, ale sdílel s ním spřízněnost, která ho zaujala.

Railingu.

Jeho jméno, zřetelně vyslovené. A hlas, který ho vyslovil, si nemohl splést, protože ho znal celý svůj život.

Byl to Redden, kdo ho volal.

Oklepal se z prvotního šoku a vydal se kupředu rychleji, poslouchal, zda neuslyší něco dalšího. Všechno znovu ztichlo; ten hlas zmizel stejně rychle, jako se objevil. Ale to nutkání tu bylo pořád. Prodíral se lesem a brzy už ani nevěděl, kterým směrem jde – a dokonce ani, odkud přišel. Pokračoval slepě, reagoval na návnadu a zapomínal přitom na veškerou opatrnost. Teprve po chvíli si začal říkat, jestli mu náhodou nehrozí nebezpečí, které si neuvědomuje.

Railingu.

Zase hlas jeho bratra.

Nyní zpomalil, už nebyl ochoten řídit se kupředu; dělal si starosti, že překročil meze. Byl ztracený na samém okraji Černaví, což byl nejen cizí, ale navíc i nebezpečný kraj. Věděl, že se vzdaluje od řeky Rabb, protože už neslyšel její šumění. Ticho bylo hluboké a všeprostopupující a jeho klid rušilo jen volání nočních ptáků.

Před sebou skrz stromy matně zahlédl stříbřité zamihotání.

Proplétal se lesem a vyšel na břeh malého jezírka. Na jeho tetelícím se povrchu se válela zlověstná mlha. Voda olizovala břeh a v malých sprškách kapiček se uprostřed přelévávala různými směry. I když se Railing snažil, nedokázal rozeznat, co leží na druhé straně. Stromy obklopovaly jezero jako palisáda; tři metry od místa, kde stál, se tyčily tmavé, silné a zdánlivě neproniknutelné kmeny. V dáli, skrz mezery mezi nimi, spatřil vrcholky hor.

Railingu.

„Jsem tady, Reddene,“ zavolal a cítil se hloupě, že nahlas odpovídá něčemu, co je jenom v jeho hlavě.

Odpověď mu byl smích. Dlouhé, chrčivé salvy smíchu, které naplnily vzduch, rozbily ticho a začaly se ve vlnách

točit kolem jezera. Railing o krok ustoupil; nebyl si jistý, co se děje, věděl jen, že to, co slyší, není jeho bratr, ale něco úplně jiného. Ten smích působil znepokojivě, nelidsky. Railing by se dal na útěk, nebýt toho, že ho něco v jeho nitru neustále táhlo sem – to ho drželo na místě.

A potom se kdesi uprostřed jezera začal formovat temný tvar, který klouzal po vodní hladině a směřoval k němu.

Raailinggu.

Zase hlas jeho bratra, ale se skučivým, prosebným nádechem, který nikdy předtím neměl. Z toho zvuku se otřásl, vyvedený z míry tím, jak bídně ten hlas zní. Ale zůstal stát na místě a čekal na tu věc, která se vynořila nad hladinu jezera a stále víc a víc se blížila. Necítil strach, který by ho patrně zahnal do lesa. Místo toho cítil hluboký, nevysvětlitelný odpor.

Když se k němu ten temný tvar dostal, byl už plně zformovaný. Stál na vodě a shlížel na něj.

„Bratře,“ promluvil k němu Redden Ohmsford dutým, prázdným hlasem.

Railing ztratil řeč. Nedokázal odpovědět.

„To sis myslel, že když pro mě nepřiđeš, nenajdu způsob, jak přijít za tebou? Opustils mě a čekal, že prostě zmizím z tvého života a nechám tě na pokoji? Že tě nechám, aby ses Mirai dvořil sám? Copak jsi věřil, že třebaš i po smrti nenajdu způsob, jak se k tobě znovu vrátit?“

Railing bojoval proti narůstajícímu náporu zoufalství. „Ty nejsi můj bratr. Můj bratr není mrtvý. Věděl bych, kdyby byl!“ Ztěžka polkl. „Co jsi zač? Stín? Měňavec?“

Tvor před ním se zamihotal a začal se znovu proměňovat. „Možná že jsem ty.“

A Railing se zničehonic díval na svůj zrcadlový obraz – všechny detaily šly dobře rozeznat, veškeré linie a rysy tváře byly na svém místě.

„Proč jsi mě zavolal? Co chceš?“

„Á, tady nejde o to, co chci já. Jde o to, co chceš ty.“

„To není pravda. Tohle všechno vychází od tebe. A ty nejsi já!“

„Pak tedy, potomku lidí z Údolí a druidů, kdo jsem?“

Railing si lámal hlavu, aby přišel s nějakým vysvětlením, se vzpomínkou, s jakýmkoli náznakem toho, kdo nebo co takhle věc je. Ale když se díval přímo na svého dvojníka, nějak nedokázal pořádně myslet.

„Znal jsem tvé plémě a tvé předky, velké i malé. S některými z nich jsem za ta léta mluvil. Mluvil jsem s Brin Ohmsfordovou, když se vydala hledat Ildatch. A s Walkerem Bohem, když se vypravil za černým elfeínem.“ Smích se vrátil, šeptavý a ponoukavý. „Copak ti to nenapovídá, kdo jsem?“

Teď už ano. Railingovi náhle v mysli vytanula odpověď – jak ze vzpomínek z rodinné historie, tak z příběhů, které jim vyprávěl otec a které si s bratrem donekonečna opakovali.

„Jsi Divous. Stín uvězněný v tomto světě, přikovaný k této rovině existence.“

„Nesmrtelný tvor, který zná tajemství, jež nezná nikdo jiný. Ten, kdo má schopnost vidět do budoucnosti. Bytost, která by mohla pomoci někomu, jako jsi ty.“

Railing věděl, že Divous je záštiplný vězeň tohoto světa. Byl tu polapen z důvodů, které nikdo nezná, a nenávidí všechny rasy; je nestálý a zrádný. Slověům, která říká – jakkoli zná věci, jež ostatním zůstávají skryté –, se nedá věřit.

„Myslel jsem, že žiješ dál v Černaví, někde na sever od Kamenného krbu.“ Už se mu to vybavovalo, všechno, co o tomhle stínu věděl. „Jak to, že jsi tady?“

Stín se zamihotal a znovu se změnil; teď tu proti němu stála jeho matka, s přísným a neodpouštějícím výrazem. „Řeklo se ti, že nesmíš dopustit, aby se tvému bratrovi něco stalo, a přesto jsi to dopustil. Jakého to z tebe dělá bratra, Railingu? Jakého syna?“

Railing ty urážky ignoroval a v obranném gestu si založil ruce na prsou. „Plýtvám tu časem. Jestli mi chceš něco říct, tak to prostě řekni. Jinak jdu zpátky do postele.“

„A to si myslíš, že se ti bude dobře spát, s vědomím toho, co jsi udělal? Jak jsi zradil ty, kdo na tobě závisejí, a jak s nimi manipuluješ? Jak skrýváš dar od kouzelné bytosti, protože se bojíš odhalit, že ho máš? Jak ses stal něčím mnohem horším než to, zač pokládáš mě? Ach, mám vážné pochybnosti, že se ti bude spát dobře!“

Railing bojoval s narůstajícím hněvem a záměrně držel ruce u boků, venku z kapses. „Když mě tedy tak dobře znáš, musíš vědět i to, že nic, co mi můžeš říct, nezmění to, jak se cítím ohledně sebe, svého bratra nebo svých přátel!“

„Nic?“ Významná pauza. „Opravdu?“

Railing se zhluboka nadechl. „Tak co chceš?“

„Představuješ takové zklamání, Railingu! Takové plýtvání možnostmi.“ Hlas jeho matky, chladný a káravý. Potom se stín znovu zavlnil a náhle z něj byla bytost bez tváře v plášti a kápi. „To spíš já půjdu spát a ponechám tě tvému osudu.“

„Ty nemůžeš o osudu nic vědět!“ Railingovy ruce byly zaťaté v pěst. „Jen o tajemstvích. Jsi mistrem šalby a klamu. Můj osud je v mých vlastních rukou.“

Divous zmlkl; vznášel se jako mlha, z níž se vynořil a jejíž hmota se začínala drolit a mizet. „Jestli jsi o tom tak moc přesvědčený, tak si běž po svých. Já jsem s tebou skončil. Pomohl bych ti, ale ty mě odháníš. Nedůvěřuješ mi, ale přitom odmítáš vidět, že bych mohl mít vědomosti, které postrádáš. Vědomosti, po kterých toužíš, Railingu Ohmsforde. Vědomosti, po kterých prahneš.“

Railing o krok ustoupil a pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, jen bys mě oklamal svými slovy a přetvářkou. Chceš se mnou hrát hry. Tohle už jsi dělal s jinými z mé rodiny. To nám říkají

historie. Nikdy jsi nebyl jiný než prolhaný a já se nestanu tvou nejnovější obětí.“

Divous se náhle znovu spojil dohromady. „Proč si neposlechnout má slova a neposoudit to sám? Mohou pouhá slova uškodit natolik, že by tě zničilo už jen to, že si je vyslechněš? To se mě tak bojíš?“

Zatímco Railing uvažoval, jak odpovědět, noc se kolem něj sevřela. Co by měl říct? Měl by přiznat svůj strach, ať má z krku? Měl by popřít, že se bojí, a požadovat, aby mu Divous dal to, co slibuje? Měl by odejít? Ticho se prodlužovalo a Divous vyčkával.

„Chci, abys udělal to, co si myslíš, že bys měl,“ vypravil ze sebe nakonec Railing. „Jestli mi chceš něco říct, vyslechnu tě. Jestli ne, odejdu.“

Divous se tiše zachechtal a znovu se zamihotal. Tentokrát však nezměnil podobu ani nic rychle neodsekl. Místo toho se zdálo, že uvažuje.

„Tak tedy poslouchej,“ pronesl konečně. „Přivolal jsem tě, abych zjistil, co v tobě vězí, to je pravda. Kdybys byl slabší, možná bych se ti pokusil dát lekci. Ale teď ti prostě řeknu to, co já vím a ty ne. Přišel jsi hledat Grianne Ohmsfordovou. Chceš znát její osud a zjistit, zda je nějaká šance ji přivést zpět, aby se postavila Lordu Strakenovi.“

Odmlčel se a chlapec trpělivě čekal.

„Ona žije, Railingu Ohmsforde. Žije a může být tím, co potřebuješ. Může udělat to, co očekáváš. Pokud si to přeješ, měl bys pokračovat s vědomím, že to, oč usiluješ, je možné. Zároveň by sis však měl dávat pozor na to, co si přeješ – stará fráze, ale je dobré ji mít na paměti, protože ne všechno je takové, jak se zdá. Jsou tu vlákna, která by mohla způsobit rozmotání celku. Jako prameny na tom prstenu, který nosíš v kapse.“

Railing pocítil nával vzrušení. Takže jeho úsilí nevyjde nadarmo. Opravdu má šanci, že Grianne najde a přivede ji zpět, aby se postavila Lordu Strakenovi – a přitom zachránila jeho bratra, a možná i Čtyřzemí. Chápal, co mu Divous říká o tom, že věci nemusejí dopadnout tak, jak si přeje, ale to věděl od začátku. A úplně jakákoli šance je tím nejlepším, v co mohl doufat.

„Je to pravda?“ zeptal se stínu. „Nebo mi v něčem lžeš?“

„Ani jediné slovo z toho, co jsi slyšel, není lež, tvá očekávání však mohou má slova změnit v nepravdu. To není mé dílo. Pamatuj si to. Měj stále na paměti, co jsem ti pověděl.“

„Beru to na vědomí.“

Divous se zamihotal a začal ustupovat. „To už by stačilo. Přišel jsem říct tato slova a řekl jsem je. Co se stane teď, to už je na tobě. Budu sledovat tvůj pokrok a zaznamenávat tvé reakce na všechno, co se stane. Bude to pro mě velice zábavné.“

Railing se díval, jak se stín vytrácí, jako kdyby ho zasáhlo světlo – v jednu chvíli tam byl a v příští už ne. Byl vidět, než se dostal k mlze a prošel skrz ni.

Potom se rozplynul do malých rozptýlených částecek a byl pryč.

II

Za úsvitu už se družina znovu chystala na cestu; vstali, aby přivítali slunce, které viselo nízko a rudě nad obzorem. Jeho paprsky byly jako krvavé úponky, které se táhly přes procitající kraj. Intenzita toho rudého světla proti blednoucí noci byla nepříjemná a cestující i posádka *Poupěte* v tichosti posnídali a přitom vrhali zneklidněné pohledy k východu. Opar, díky němuž světlo získalo takovou barvu, neznali ani Tuláci a všem táhly hlavou pověry.

Přesto vyrazili a v polovině dopoledne už poslední památky na východ slunce zmizely v bledé stříbřité mlze; až na několik proužků modři celé nebe nad nimi zakrývala oblaka. Na severu a na západě se v mase bouřkových mračen tyčila hrozba deště. *Blíží se bouře*, zamumlali jeden či dva k ostatním, jen aby ta slova řekli nahlas. *A zdá se, že ošklivá.*

Railingovi, který seděl zády k pilotní kukani – stranou od ostatních –, přišla ta blížící se bouře jako symbol. Opět jednou si všechno nechával pro sebe; rozhodl se, že o svém setkání s Divousem nebude mluvit a zatají, co se stalo. Teď skrýval *dvě* velmi důležitá tajemství namísto jednoho a věděl, že by se měl o obě ty záležitosti podělit s ostatními členy družiny. Stále se však nemohl přimět odhalit cokoli, co by mohlo znamenat konec jejich cesty. Protože ať se stane, co se stane, nemůže dovolit, aby se vrátili.

Byla to příšerná situace. Věděl, že to rozhodnutí nespočívá jenom na něm. Věděl také, že jeho jednání je jak sobecké, tak nebezpečné. Dokonce věděl i to, že – ve světle problémů jeho

bratra – on pravděpodobně není tím pravým, kdo má rozhodovat, co by se mělo stát. Ale nic z toho, co mu Král Stříbrné řeky nebo Divous řekli, nezměnilo jeho oddanost a nenahodalo jeho odhodlání. Byl rozhodnutý najít Grianne Ohmsfordovou a využít ji k záchraně svého bratra. Už to, že mu Divous řekl, že žije a že se k ní dostane, stačilo k zacelení jakýchkoli trhlin, které se v jeho odhodlání mohly objevit. Nesešlo na tom, že slova toho tvora byla dvojnásobná nebo že ho možná chtěl jen popichovat a škádlit. Nesešlo na tom, že už byl dvakrát varován – od každého ze svých nadpozemských návštěvníků jednou –, že by to nemuselo dopadnout tak, jak očekává.

To, na čem záleželo – to jediné, na čem záleželo –, bylo, že dostane šanci zachránit Reddena.

Chápal, jaké podstupuje riziko. Věděl, že by ho Grianne mohla odmítnout, že by ho dokonce mohla okamžitě vyhodit. Ale věřil, že je dost silný na to, aby takové překážky dokázal překonat. Věřil, že dokáže najít způsob, jak dosáhnout toho, o čem se už dávno rozhodl, že se to musí stát – třeba i navzdory odporu.

Jeho víra byla hluboká a šířavá. Na jejích temných křídlech dorazil až sem a teď na jejích kluzkých zádech poletí a bude ji řídit na jejím nejistém kurzu tak dlouho, dokud tahle záležitost neskončí a on zase nezíská Reddena zpátky, živého a zdravého.

Na tom, že by ho to mohlo stát život, nezáleželo. O takové možnosti dokonce ani neuvažoval. To, že by to mohlo stát život jeho společníky, ho trápilo víc, ale ne tolik, aby ho to zastavilo. Přišli s ním, protože věřili v to, co dělají. Jeho úkolem bude přimět je, aby věřili dál.

Letěli na západ a na sever do Horního Anaru, podél klikaté linie řeky Rabb, která se proplétala lesy a horami pod nimi – tato trasa je měla zavést blízko místa, kde se odkloní od severního směru, aby hledali město Šikmá plocha. To mu

v jednu chvíli řekl Farshaun, který si k němu přišel sednout; možná si dělal starosti, že se Railing příliš izoluje od zbytku družiny. Seděli spolu v tichosti, kromě chvíle, kdy se starý pán pokusil navázat s ním konverzací. Ale Railing už se od takových diskusí distancoval; to mu přišlo jako nejsnazší způsob, jak se vypořádat s emocionálními následky vlastní volby. Raději neříkat nic, než se zhroutit a vyklopit všechno.

„Vypadáš, že nejsi ve své kůži, hochu,“ prohodil v jednu chvíli Farshaun. „Skoro jako bys nás opustil a odešel někam jinam. Je to tak? Co se to s tebou děje?“

„Nic,“ odpověděl okamžitě Railing. Pokusil se usmát, ale nepodařilo se mu to. „Prostě nemůžu přestat myslet na Reddena a na to, čím si prochází. Je to hrozně těžké.“

„To víme. Ale uzavírat by ses před námi neměl.“

Na to se nedalo nic říct a starý tulák se po chvíli zvedl a odešel.

Mirai se toho dne vůbec nezastavila, i když na něj jednou či dvakrát letmo zamávala. Převážně trávila čas s Austrumem – Railinga to otravovalo, ale nemohl s tím nic dělat, aniž by vyvolal hádku. A byl rozhodnutý, že hádce s jedinou pravou hvězdou svého života se musí vyhnout. Tíše ji sledoval a měl na paměti to, co mu předtím řekla o velkém tulákovi: že mezi nimi nic není.

Ale potom se Austrum natáhl po její ruce a sevřel ji v té své a ona se neodtáhla.

V půlce odpoledne už byli daleko v Horním Anaru; *Pou-pěti* pomohl vítr v zádech, když zamířili na sever k Umrličím horám. Celý den si udržovali dobrý čas a jejich štěstí vydrželo i v dalším směru: zdálo se, že blížící se bouře se dostala přes Dračí zuby a začala burácet na západním okraji Vlčích hřbetů, ale tam se zasekla. Farshaun se u Railinga zastavil na dost dlouho na to, aby mu dal vědět, že krátce po západu slunce dorazí do Šikmé plochy.

Zbývající hodiny Railing strávil prací na lanoví s posádkou; zničehonic potřeboval něco dělat. Snažil se nedívat po Mirai, protože ji nechtěl najít v Austrumově společnosti, ale když ji konečně spatřil, stála ani ne dva metry od něj a pracovala na lanech s ním. Vědoucně se usmála, jako kdyby dokázala číst jeho myšlenky a odhalit jeho úmysly. Začervenal se a také se usmál; cítil se dobře už jen proto, že se mu neomylně ulevilo, když ji uviděl blízko a samotnou.

Světla svého cíle zahlédli až po setmění: spoustu pochodní a lamp hořících v inkoustové černi, zatímco se nad horami kupily mraky, aby zastínily krajinu pod sebou. Když zahájili klesání, začaly padat první kapky deště, které ohlašovaly příchod bouře a varovaly, že by měli vzducholoď co nejrychleji zabezpečit.

Klesali hladce, Mirai u kormidla a Farshaun a Skint jako navigátoři; směřovali k malému letišti, které se nacházelo hned za městem. Kotvilo tam několik vzducholoď – žádné válečné lodě, dokonce ani nic velikosti *Poupěte*. Většina jich byla sešlá a špatně udržovaná; vypadaly jako lodě, které v poslední době nelétaly a možná už nikdy létat nebudou. Když na letišti přistávali, nikdo se tam nepohnul; nikdo se neobjevil, aby je přivítal nebo jim pomohl s kotvením.

Tulákům na ničem z toho nesešlo – ti byli zvyklí, že si všechno dělají sami. Pobíhali po palubě, stahovali světelné pochvy, zabezpečovali radianové tahy a spouštěli kotvy a lana, aby loď přivázali. Railing se na to zpočátku chvíli díval a potom jeho pohled sjel k Šikmé ploše. Byla příliš velká tma, než aby viděl moc daleko, ale jestli se dalo soudit podle počtu lamp a pochodní, nebylo to zrovna dvakrát velké město. Už proto, že leželo daleko na úpatí hor a zdálo se, že jediným důvodem, proč existuje, je jeho umístění – všechny cesty ze západu do Umrlčích hor začínaly tady. Farshaun mu vysvětlil, že jediná hodnota tohoto města spočívá v tom, že se jedná o přestupní

stanici pro trapery, lovce a poutníky, kteří hledají průvodce. Jinak by sem nevážil cestu vůbec nikdo.

Když se tu teď Railing rozhlížel, sem tam zahlédl nejbližší budovy na okraji letiště a viděl, že údržba a opravy nejsou pro obyvatele města zrovna prioritou. Oblklady byly popraskané, střechy se prohýbaly nebo byly úplně propadlé, okna byla rozbitá a všechny ostatní budovy, jak se zdálo, svůj boj vzdaly už před lety. Několik jich bylo udržováno natolik, že by asi dokázaly přečkat bouři a udržet své obyvatele v teple a suchu, ale ani ty nepředstíraly, že by byly něčím víc než základním přístřeším.

Dál byla světla hustší a jasnější, což naznačovalo, že střed města bude možná o něco méně sešlý. Když se pozorně zaposlouchal, dolehl k němu z dále zpěv a smích.

„Kdysi dávno sem přišel Morgan Leah,“ ozvala se Mirai. Stála vedle něj a dívala se na město s ním. Vlasy měla stažené dozadu a jejich prameny zachycovaly zlaté odlesky vzdálených světel. „Cestoval s Walkerem Bohem a s dívkou jménem Poupě, mimo jiné. Jejich družina hledala černý elfeín a přišla pátrat po městě Eldwist a po Kamenném králi Uhlu Belkovi.“

„Ten příběh si pamatuju.“ Railing se na ni snažil nedívat; bál se toho, co by uviděla v jeho očích. „Slyšeli jsme ho od našeho otce, když nám vyprávěl rodinnou historii. To bylo za časů Para a Colla Ohmsfordových. Venku řádily Přízraky a pronásledovaly je.“

Chvíli nic neříkala; upírala oči na město. „Buď opatrný, až se tam vydáš.“

Podíval se na ni, protože v jejích slovech zachytil cosi jako lítost. „Ty nepůjdeš?“

Zavrtěla hlavou. „Skint si myslí, že to není dobrý nápad. Prý bych přitahovala příliš velkou pozornost. Farshaun souhlasí. Ženy v takovýchhle městech slouží jenom k jednomu účelu.“

Railing přikývl. „Asi mají pravdu. Je to příliš riskantní.“

I tak byl ale překvapený. Z nějakého důvodu věřil, že s ním půjde. Prostě proto, že se drželi blízko u sebe, kdykoli byli spolu. Byl to divný pocit, vědět, že s ním nebude.

„Možná bys stejně měla jít,“ řekl a chtěl, aby souhlasila. „Plášť a kápě by skryly...“

Vrhla na něj rychlý pohled a odešla; víc slyšet nechtěla. Stál a díval se za ní; zbytek toho, co chtěl říct, byl zapomenut. Nevyslovená slova v jeho ústech chutnala hořce.

O několik okamžiků později se družina shromáždila na hlavní palubě. Povolal je tam Farshaun, který se, jak se zdálo, chopil velení, když se k tomu Railing neměl.

„Všichni kromě Skinta, Ralinga a mě zůstanou na palubě. My tři půjdeme do města a pokusíme se najít toho muže, kterého potřebujeme. Může to chvíli trvat, takže budete muset být trpěliví. Ale nikdo,“ pokračoval a důrazně se přitom podíval na Austruma a ostatní tuláky, „nepustí vzducholod, dokud budeme pryč.“

„Není tu moc míst, kam by se dalo chodit,“ připustil s úsměvem Austrum. „Myslím, že si nemusíš dělat vrásky, starouši.“

Řekl to láskyplně a Farshaun to tak také přijal; v odpověď se ušklíbl a dodal: „Jestli mě neposlechněš, tak zjistíš, *jak moc* jsem starý.“

A tak, zatímco se ostatní vydali najít něco, co by mohli dělat, Skint, Railing a Farshaun slezli po provazovém žebříku a vyrazili.

Přešli ve tmě letiště směrem ke světlům města a přitom překonávali hrby, výmoly a kusy skal. Dostali se k prvnímu ze světel – byla to lampa připevněná k něčemu, co měla být podle všeho kůlna na vybavení, ale vypadalo to v podstatě jen jako další ruina. Za ní narazili na cestu a vydali se po ní mezi řídce rozestými budovami – domy, všemožnými kůlnami a stodolami – stále směrem k tomu smíchu a zpěvu. Všude se povalovala suť a venku nebyla ani noha. I těch několik

lépe udržovaných domů bylo temných, okenice zatarasené, závěsy zatažené. Po cestě se nepohyboval nikdo jiný, alespoň dokud se neproměnila v počasím rozbrázděnou silnici. I tam muži, kolem kterých procházeli, chodili se sklopenou hlavou a odvrácenými zraky. Někteří se opilecky potáčeli. A další zahýbali mezi budovy a ztráceli se z dohledu. Nikdo na ně nepromluvil. Nikdo nejevil ani ten nejmenší zájem o to, co jsou zač nebo kam jdou.

Než se konečně začali blížit ke středu města, bouře už je dohnala a začalo pršet. Zatímco se plahočili po cestě, déšť nabíral na síle a půda pod jejich botami změkla blátem a stojatou vodou. V šeru před nimi slabě svítily lampy a pochodně syčely a prskaly.

Skint se zastavil u prvního hostince, ke kterému došli. „Počkejte tady.“

Zmizel v domě; hned vzápětí však zase vyšel ven a pokynul jim, ať pokračují v cestě. Railing už měl hlad. Kromě toho mu byla zima, byl promočený a chtěl už být u cíle. Ale plahočili se ještě kolem několika dalších hostinců, aniž zpomalili, a už byli skoro na opačné straně města, když jim skřetí stopař pokynul, aby prošli dveřmi polorozpadlé budovy, jejíž štít nesl nápis MALOVANÁ DÁMA. Přivítal je zakouřený vzduch a matné osvětlení; opar uvnitř byl skoro tak hustý jako venku. Místnost, ve které stáli, byla nečekaně velká. Prostor vyplňovaly stoly a lavice, převážně obsazené. Jednu dlouhou stěnu zabíral bar, o nějž se opírala skupina mužů; pili a žertovali. K Railingovi a ostatním se otočilo několik hlav, ale většina štamgastů je ignorovala. Skint se zastavil hned za dveřmi, rozhlédl se a potom je zavedl ke stolu u zadní stěny. Proplétali se mezi stoly a těly a dorazili k cíli, aniž je někdo zkoušel zastavit. Ocitli se blízko obrovského krbu, na jehož otevřeném ohništi plápolal oheň. Svlékli si pláště a vzápětí ucítili, jak začíná teplo vytlačovat chlad, který se jim usadil v kostech.

„Už je to lepší, co?“ řekl Farshaun Railingovi a ten jen nepřítomně přikývl.

Skint od nich beze slova odešel a přesunul se k baru. O pár minut později se vrátil s korbely piva. „Dostaňte do sebe trochu tohohle. Náš chlapík za chvíli přijde.“

Seděli, pili pivo a čekali. Railing se chtěl víc vyptat na toho muže, se kterým se tu měli setkat – na Challu Nanda –, aby měl nějakou představu o tom, co je zač. Ale Skint předtím o jejich případném průvodci nic neřekl a mlčel i teď. V tuto chvíli se tedy zdálo, že je lepší držet jazyk za zuby a vyčkat, jak se situace vyvine.

Skint se náhle na lavici narovnal. „Už jde. Nechte mluvit mě,“ pronesl tak tiše, že to Railing skoro ani neslyšel.

Blížil se k nim statný troll. Proplétal se mezi těsně nahloučenými stoly tak, jako by mu bylo jedno, jestli se jim vyhne, nebo je převrhne. Lidé u stolů, kolem kterých procházel, mu rychle uhýbali z cesty. Buď ze zdvořilosti, nebo aby je nerozdrtil; těžko říct, co z toho. Challa Nand nebyl jen *velký*. Byl obrovský – určitě přes dva metry a nejméně sto třicet kilo. Jeho kůže podobná kůře stromu a otupené rysy se daly očekávat, ovšem mnohem působivější byla chlapíkova postava. Railing by se klidně vsadil, že mezi všemi těmi svaly nemá ani gram tuku. Challa Nand vypadal, že by mohl vzít libovolný stůl v místnosti – včetně těch, co u něj sedí – a prohodit ho dveřmi.

Došel k nim a posadil se na konec lavice vedle Skinta, který mu rychle udělal místo. Jeho temný pohled přešel přes všechny tři muže, až se nakonec ustálil na skřetíh stopaři. „Co ode mě potřebujete?“

Mluvil dialektem Jižní země, který se rozšířil během minulého století; jeho hlas zněl jako hluboké burácení, tvrdé a na okrajích rozeklané. Railing se na něj pokoušel přestat zírat, ale nedařilo se mu to.

„Potřebujeme průvodce do Umrličích hor,“ odpověděl Skint. Vypadal dost klidně, i když seděl vedle trolla, který se zdál být třikrát větší než on. „Do kraje, který jen málokdo zná nebo se tam odvažuje vydat.“

„Kam přesně?“

„Do ruin Stridegate.“

Drsné zachechtání. „Křemylská země. Proč byste chodili tam? No nic, neříkejte mi to. Nepotřebuju to vědět. Stridegate. To je v Inkrimu.“ Podíval se na Railinga a na Farshauna. „Jen vy tři?“

„Máme loď. Posádku tuláků. Dva další pasažéry.“

„Válečnou loď?“

„To ne, ale je dobře chráněná.“

„To bude potřeba. Tohle je nebezpečný kraj i pro ty, kdo ho znají, a hádám, že to vy nejste. Hluboko uvnitř pohoří Klu, které leží daleko uvnitř Umrličích hor.“ Potřásl velikánskou hlavou. „Stařík, hubený skřet a kluk. Hodí se na to ti ostatní aspoň o trochu víc než vy?“

Na odpověď nečekal; místo toho popadl Skintův korbel piva a vyzunkl ho do dna. „Měl bys nám přinést další rundu, nemyslíš?“

Skint ho probodl pohledem, ale poslechl. Troll se díval, jak odchází, a potom se otočil k Railingovi. „Na tobě něco je – okamžitě jsem to vycítil – a dělá mi to starosti. Ale nedokážu to přesně určit. Moc impozantně nevypadáš, ale něco tam je, to tedy ano. Odkud pocházíš, kluku? Jak se jmenuješ?“

Railing z takového hodnocení zrudl a zmocnilo se ho podráždění z toho, že ho troll tak neomaleně oslovil. „Railing Ohmsford. Z vesnice Záplatné údolí na Duhovém jezeře.“

Troll si ho prohlížel. „O Záplatném údolí jsem nikdy neslyšel, ale tvoje jméno mi je povědomé. Pročpak ho znám?“

Railing před jeho temným pohledem neucukl, ale nic neřekl. Proč by měl tomuhle tvorovi něco vysvětlovat?

Skint se vrátil s korbely piva. Challa Nand si od něj všechny čtyři vzal, jeden přistrčil Farshaunovi, jeden skřetovi a zbylé dva si nechal pro sebe. Railing se zakabonil ještě víc.

„Myslíš si, že jsem příliš smělý?“ Challa Nand pokrčil rameny. „Dovol, abych ti něco řekl, Railingu Ohmsforde. Jsem velký, silný muž. To vidíš. Díky své velikosti a síle většinou dostanu, co chci. Není moc věcí, kvůli kterým bych si dělal starosti. Ale tu a tam se objeví někdo nebo něco, co se se mnou z toho či onoho důvodu může měřit. Zpočátku jsem to necítil tolik, jako to cítím teď. Ale naučil jsem se to hledat. Naučil jsem se příliš nespoléhat na velikost a sílu, nebrat jako předem danou věc, že všechno překonám díky svým tělesným dispozicím. V tomhle světě je důležité znát své hranice.“

Napil se ze svého korbele. Potom přistrčil druhý korbel Railingovi. „A teď, když jsem s tebou, ty hranice cítím. Ty ovládáš magii, že ano? Tak silnou magii, že ti vůbec nepříjde nutné se mě bát. Jakou má podobu?“

Railing zaváhal, ale pak se natáhl a korbel přijal. „Říká se tomu *píseň přání*. Dokážu použít svůj hlas k přetváření fyzických věcí a manipulaci s nimi. Máme to v rodině.“

Troll se podíval na Skinta, zda mu to potvrdí, a ten přikývl. „Ohmsford,“ opakoval a výraz v jeho tváři se zničehonic změnil. „Grienne Ohmsfordová?“

„Moje prateta.“

Pomalu přikývl. „Zpívající čarodějka Ilse. Co se to tady děje? Proč se vydáváš na tuhle cestu?“

„Říkals, že to nepotřebuješ vědět,“ odsekl Railing.

„Nepotřeboval jsem. Teď to vědět potřebuju. Tvoje jméno všechno mění. Jestli chceš moje služby, měl bys mi radši říct pravdu.“

Railing a Skint si vyměnili pohled. „Je to na tobě,“ řekl mu stopař.

Railing o tom chvilku přemýšlel. Jestli si Skint myslí, že tohohle chlapa potřebují jako průvodce, nemá příliš na výběr. Troll rozhodně vypadá dost schopně. Kromě toho, kdyby on byl v jeho kůži, taky by to chtěl vědět.

To ale neznamená, že potřebuje vědět všechno.

A tak Challovi Nandovi řekl, že hledají ostatky Grianne Ohmsfordové – že když opustila druidský řád, odešla do Umrličích hor a vzala si s sebou mocný talisman, za jehož získání a přinesení by druidi dobře zaplatili. Celé to vykládal s vážnou tváří a snažil se to nijak nepřikrášlovat; věděl, že zdrženlivostí trolla pro jejich věc získá spíš. Nezmínil se o zhroucení Hráze ani o hrozbě, kterou pro Čtyřzemí představují tvorové uvěznění uvnitř. Neřekl nic o uvěznění svého bratra. Věděl, že kdyby tak učinil, už by se nezastavil, nebylo by žádné místo, kde by mohl skončit, aniž by řekl všechno. Příběh založený na slibu peněz získaných za služby by u tohohle typu chlápka měl projít lépe.

Jenomže když skončil, Challa Nand se prostě jen zasmál; jeho dunivý hlas způsobil, že všichni překvapeně otočili hlavy. „Jestli je třeba jen půlka z toho pravda, tak jsem dvojče pavoučího skřeta!“ Potrásl hlavou. „Ale možná že na tvém místě bych taky v těchhle věcech nechtěl být moc otevřený. Ani ke svému průvodci – i když tvůj průvodce by se mohl rozhodnout opustit tě někde, odkud už bys nikdy nenašel cestu ven, kdyby ses mu znelíbil.“ Významně se odmlčel. „Takže kam nás to staví, co?“ Podíval se na Skinta. „Kolik za tuhle zbytečnou námahu dostanu?“

„Sto zlatých a cokoli, co po cestě najdeš a co se ti zalíbí, s výjimkou toho, co hledáme.“ Stopař ho přešel pohledem. „Zlato dostaneš hned.“

„Lákavá návnada? Líbíš se mi, Skinte, ale znám tě moc dobře na to, abych ti věřil. Ale i tak, nabídka je to dobrá, i když nevím, do čeho lezu. Takže: Můžeme tam letět – dostat

se skrz Umrlčí hory, Klu a Inkrim až do Stridegate. Nebude to snadné a nebude to bezpečné, ale to už jistě víte. Jsou tam křemylové a skřetí nájezdníci. Vyskytují se tam i horší věci – a jestli vaši loď srazí k zemi, bude to pravděpodobně náš konec. Tedy můj možná ne, ale váš skoro jistě.“

„Ty bys nás v takovém případě opustil?“ chtěl vědět Railing.

Velký troll se naklonil kupředu. „Možná ano, jestli mi někde po cestě nepovíš pravdu. Podstoupím riziko, do jisté míry, ale ne pro lidi, kteří mi nevěří. Rozumíme si?“

Railing se zhluboka nadechl a přikývl. „Když ti někdy řeknu pravdu, zůstaneš s námi až do konce?“

„Jestli se rozhodnu, že za to ta pravda stojí? Ano. Pokud ne, požádám vás, abyste přistáli a nechali mě vystoupit, a pak budete pokračovat na vlastní pěst. Samozřejmě že si můžete jet podle sebe, dokud budeš chtít. Ty jsi v téhle věci pánem svého vlastního osudu, Railingu Ohmsforde, dědici Zpívající čarodějky Ilse. Zkrátka měj na paměti, že jsem velký a silný, ale ne hloupý.“

Zvedl korbel ke rtům a vypil do dna. „Prozatím jsme skončili. Ráno se pro mě vraťte. Přímo sem. Zlato přineste s sebou. Jakmile se postarám o jeho bezpečnost, vyrazíme.“

Postavil korbel na stůl a zvedl se. „Snad víte, do čeho jdete, ale pochybuju o tom.“ Podíval se na Railinga. „Doufám, že jsi v používání té svojí magie dobrý.“ Protáhl se. „Jdu spát.“

Produsal přes místnost a vyrazil ven ze dveří. Railinga, který se po té konfrontaci stále cítil bojovně, překvapilo, že se mu navzdory tomu všemu Challa Nand docela zalíbil.

I když bylo těžké pochopit proč.

Teprve cestou zpátky na *Poupě* si Railing vzpomněl na Skintovu nabídku. „Kde jsi vzal sto zlatých?“

Skintova seschlá tvář se stáhla ještě víc. „Od něj.“

Ukázal na Farshauna, který pokrčil rameny. „Jsou to jen peníze, a peníze se dají vždycky nahradit. Ale Reddena nahradit nemůžeme.“ Položil Railingovi ruku na rameno. „On za to stojí, ne? Tvůj bratr. Má pro mě větší cenu než tohle. Jsi přece člen rodiny a my tuláci se o své lidi staráme.“

Railing na okamžik ztratil řeč. Sto zlatáků, to je hodně peněz. „Děkuju, Farshaune. Vůbec mě nenapadlo, že se bude muset platit.“

Starý pán přikývl. „V tom případě je dobře, že jsem tu já.“ Podíval se na Skinta. „Doufám, že za to ten troll stojí.“

Skřet nahrbil ramena proti dešti. „Víc než stojí. Však uvidíš.“

Railing mlčel. Znovu přemýšlel o tajemstvích, jež před nimi skrývá, a o klamu a manipulaci, které kvůli nim použil. Styděl se za sebe, že se nedokázal přimět důvěřovat svým nejbližším přátelům. Ale ne zas tolik, aby ho to přesvědčilo, že by měl změnit názor a říct jim pravdu.

Ne, protože by to mohlo znamenat návrat.

Zbytek cesty kráčeli se sklopenými hlavami, zatímco je bičoval mohutný déšť.

III

Té noci se Railingovi zdálo o Mirai.

Potom přemýšlel, proč se mu nezdálo o Reddenovi. Vždyť prakticky každá jeho bdělá myšlenka patřila jeho bratrovi a tomu, co je zapotřebí, aby ho přivedl zpátky. Nedávalo tedy moc smysl, že by se mu mělo zdát právě o Mirai. Její obnovený zájem o Austruma mu působil starosti, ale ne takové, jaké si dělal o své dvojče.

Přesto se mu však té noci zdálo o ní.

Šli přes pole, drželi se za ruce a povídali si. Byli až po uši zamilovaní a jejich oči odrážely, jak jsou jeden druhému oddaní. Před nimi se proti jasnému, sluncem osvětlenému nebi rýsoval tmavý reliéf lesa. Railing o tom lese věděl, ale nebál se ho. Až se k němu přiblíží příliš, obejdou ho. Mirai bude vědět, že tam nemá chodit, a odvrátí ho od něj.

Jenomže čím blíž byli, tím méně si byl jistý jejími úmysly. Zdálo se, že si neuvědomuje nebezpečí, které na ně číhá; její pohled byl upřený jen a jen na Railinga.

Vrať se, pokoušel se jí Railing říct, ale ta slova nechtěla ven. Prošla přes jeho rty, nejprve tiše a pak důrazněji, ale nevydala žádný zvuk.

Jak se tak stále víc přibližovali ke stromům, začal ji tahat za ruku a snažil se ji od lesa odvrátit, ale jeho snaha byla marná. Nebyl dost silný na to, aby změnil dráhu jejích kroků, a ona mu nechtěla dovolit, aby ji vedl. Pořád na něj vrhala pohledy plné lásky a zbožňování, ale na jeho prosby nereagovala.

Už byli téměř u stromů. Z hlubokých vrstev stínů se k nim natahovaly ruce, aby ji popadly. Jen tak tak je v tom šeru dokázal rozeznat; svíjely se jako chapadla. Chtěly mu ji vzít a on už by ji nikdy nezískal zpátky. Byl bez sebe strachy, plný zoufalství. Křičel na ni, aby se vrátila, aby odbočila, aby něco udělala a dostala se pryč dřív, než bude pozdě.

Vykřikl její jméno.

A potom s ním třáslly ruce a on se náhle probudil, zamoťaný v příkrývce; ležel ve visutém lůžku v podpalubí, celý zkroucený a rozpálený, zatímco obrazy z jeho snu byly stále dost čerstvé na to, aby působily skutečně.

„Ticho, kluku!“ zasyčel mu Skint do ucha. „Vždyť tím křikem probudíš celou loď!“

Railing rychle přikývl; viděl ze skřetovy tváře právě tak dost na to, aby poznal, že se v ní zračí starost. „Něco se mi zdálo,“ zašeptal.

„Já vím,“ řekl Skint. „Vědí to pravděpodobně úplně všichni na lodi. Ale ten sen už skončil. Zkus znovu usnout.“

Odešel, ale Railing zůstal v lůžku a pokoušel se zahnat poslední stopy toho snu. Jenže i když tam ležel několik dlouhých minut a čekal, až se tak stane, jeho vzpomínky na sen odmítaly vyblednout. Nakonec vstal, přešel k žebříku vedoucímu nahoru a vynořil se do noci, která byla tichá a hluboká. Bouře přešla a nebe se vyjasnilo. Jeho tmavá klenba byla plná hvězd – tisíce a tisíce hvězd v úžasné scénérii. Přešel k palubnímu zábradlí a zíral, oslněný tou podívanou.

Potom se zničehonic rozplakal. Z očí mu nečekaně začaly kanout slzy, stékaly mu po tvářích a on je nějak nedokázal zastavit. Tížila ho váha toho, čeho se pokouší dosáhnout, a ta byla obrovská. Co ho vedlo k víře – třeba jen na okamžik –, že jeho úsilí něco zmůže? O osudu jeho bratra se vši pravděpodobností rozhodnou síly, nad kterými nemá žádnou vládu, a tohle bláhové, lehkomyšlné úsilí přivést zpět ženu, která

byla pro ně pro všechny ztracena už předtím, než se narodili, je nevyřlovně hloupé.

Ještě pár minut se poddával trápení; jen tak tak se mu dařilo neštkat nahlas. Potom se velmi pomalu začal dávat dohromady, až nakonec slzy ustaly a on se znovu sebral. Ale ten pláč ho vyčerpával a on úplně ztratil sílu vůle i orientaci. Jen s velkým vypětím tam dokázal stát a dívat se na vymetené nebe plné hvězd a temnotu s ostrými hranami.

Nebyl si jistý, jak dlouho stál u zábradlí na palubě, než vycítil její přítomnost a vzápětí uslyšel její hlas.

„Není to nádhera?“ řekla Mirai. Zase se k němu jednou přiblížila tak tiše, že ji neslyšel přicházet. „Jako kdyby ta bouře smetla z oblohy všechno kromě hvězd. Podívej, jak svítí.“

„Já vím,“ odpověděl.

Cítil, jak jeho ruku položenou na zábradlí překryla ta její. „Jsi v pořádku? Vypadáš ztraceně.“

„Jsem v pohodě. Jenom jsem unavený.“

„Nespíš?“

„Spím. Jenže mi dělají společnost zlé sny.“

„Railingu, o co jde?“

Neodpověděl; nedokázal se přinutit, aby dal hlas té lži, kterou měl v úmyslu nadhodit.

Posunula se, dokud nestála proti němu, mezi ním a zábradlím; stála tak blízko, že cítil na tváři žár jejího dechu. Pokusil se odstoupit, ale ona ho popadla za paže a pevně ho držela.

„Chci, abys toho nechal.“ Čekala na jeho odpověď a sevření ještě zesílila. „Neříkej nic, čeho bys pak litoval. Nepředstírej, že nevíš, o čem mluvím. Viděla jsem, jak se na mě díváš – zvlášť když jsem s Austrumem. Musíš toho nechat. Ty a Redden jste mí nejlepší kamarádi, ale nevlastníte mě, ani jeden z vás. Nemůžete mi říkat, co mám dělat.“

„To vím,“ odpověděl. I jemu samotnému to znělo poraženecky.

„Nechováš se tak.“

„Nelíbí se mi, když tě s ním vidím.“

„To už je upřímnější, ale nic se tím nemění. Musíš mít na paměti, co jsem ti právě řekla, a přestat žárlit. Některé věci změnit nemůžeš. To, co se stane mezi tebou a mnou nebo mezi Reddenem a mnou – anebo mnou a někým jiným –, není pevně dáno. Co se stane, to se prostě stane, samo od sebe.“

Odmlčela se a pátrala v jeho očích. „Ale to není ta nejhorší věc, že ne? Tebe trápí ještě něco jiného. Cítím to už od chvíle, kdy jsme se vydali za Grianne Ohmsfordovou. Něco takového přede mnou skrýt nemůžeš; na to tě znám příliš dobře. Rozežírá tě to, a jestli to budeš dál skrývat, tak tě to zničí. Ty víš něco, co neví nikdo jiný, že? Ne, nepředstírej, že nechápeš, o čem mluvím. Chápeš to.“

Pokusil se na to něco namítnout, a nepodařilo se mu to. Najednou jí chtěl říct všechno, se vším se jí svěřit, podělit se o břemeno, které ho tíží. Ale kdyby se jí svěřil, riskoval by tím všechno. A to nechtěl.

„Jen se bojím o Reddena,“ pronesl místo toho.

Zpražila ho pohledem, potom mu pustila ruce a odstoupila. „Až budeš připravený říct mi pravdu, budu u tebe, abych si ji poslechla. Ale nečekej moc dlouho, Railingu. Cítím, jak se mi vysmekáváš – v každém slova smyslu –, a byla bych moc nerada, kdyby k tomu skutečně došlo.“

Díval se, jak odchází; toužil po ní, chtěl, aby se vrátila. Nesnášel vědomí, že má pravdu a on nemůže věci nijak změnit, věděl, že ji nakonec ztratí. Tohle pochopení mu vyrazilo dech a on se na okamžik sesul k zábradlí, protože ho najednou opustily síly.

Ztratím ji.

Sotva hodinu po rozednění se Skint vrátil s Challou Nandem v závěsu a *Poupě* se zvedlo a zamířilo k severu. Velký troll řekl

několik slov Farshaunovi a ostatním tulákům; mluvil o trase, kterou se dají, a o nebezpečích, jež jim budou stát v cestě. Railing trochu poslouchal, ale potom ho Mirai zavolala do pilotní kukaně, kde stála u kormidla a ovládala loď, a on kvůli potěšení z její společnosti přestal Challu Nanda poslouchat. Příliš potěšení mu ovšem dopřáno nebylo. Jakmile si stoupl vedle ní, kormidlo mu předala a odešla.

O několik okamžiků později už stála mezi tuláky a poslouchala jejich konverzaci s Challou Nandem.

Dopoledne plynulo pomalu, ale klidně. Letěli na severovýchod podél centrálního koridoru, který částečně půlí Umrlčí hory od severu k jihu a po mnoha dnech je nakonec zavede k Vlnokvapu. Railing trávil většinu času u kormidla, i když jak Farshaun, tak Skint se co chvíli zastavili, aby si s ním popovídali. Mirai se důrazně držela dál. Když už ji uviděl, většinou pracovala na lanoví s tuláky; žertovala a smála se a zdálo se, že je v pohodě. Railing se přistihl, že se dívá po Austrumovi, ale pohromadě ty dva viděl jenom jednou, a to jen na několik okamžiků.

Slunce právě dosahovalo zenitu, když ho Challa Nand našel sedět před hlavním stěžněm, jak se o ten těžký dřevěný sloup opírá, a posadil se vedle něj. Railing se na obrovského trolla překvapeně podíval, ale jeho nový společník prostě jen upíral pohled dopředu k přídi a nic neříkal.

Potom, po několika nekonečných minutách mlčení, Challa Nand prohodil: „Myslíš na svého bratra, Railingu?“

Railing se na něj zadíval. „Jak víš o Reddenovi?“

Troll pokrčil rameny. „Lidi mluví. Všichni mluví. Na takhle velké lodi není moc tajemství. Dnes ráno jsem se dozvěděl o tvém bratrovi. A zjistil jsem i pár dalších věcí.“

Railing natáhl ruku a utáhl si pásku, která mu přidržovala zrzavé vlasy; už celé týdny si je nestříhal. Začínaly být příliš dlouhé a nepoddajné.

„Zdá se, že jsi ke mně nebyl ani v nejmenším vstřícný,“ vyčetl mu troll. „Styď se.“

Railing se skoro rozesmál. „Co si tedy myslíš, že víš?“

„Že tvůj bratr zmizel a ty ho chceš najít. Že je možná něčí vězeň a ty ho chceš osvobodit. Že jste dvojčata. Že jdeme hledat tvoji pratetu čarodějkou, protože si z nějakého důvodu myslíš, že by po víc než sto letech mohla být pořád naživu. A že pokud *je* naživu, mohla by být schopná pomoci tvému bratrovi.“ Odmlčel se. „To všechno naznačuje, že by to celé mohla být zbytečná námaha, přesně jak jsem se obával, a že mám tudíž veškeré právo opustit vás při první známce potíží.“

Žádná zmínka o Hrázi. Ani slovo o Ellcrys, o Lordu Strakenovi nebo o nebezpečí, které hrozí Čtyřzemí. Zdálo se, že jeho informátoři neprozradili zdaleka vše. Railing předpokládal, že něco z toho, co před Challou Nandem tají, nevyhnutelně pronikne ven. Spíš ho překvapilo, že toho nebylo víc.

To, nad čím začal okamžitě přemýšlet, bylo, kolik toho *stojí za to* před tímhle chlapíkem tajit – zvláště když tají tolik dalších věcí před ostatními. Věřil, že je dobrý nápad být diskrétní, odhalit co možná nejméně, ale teď o tom začínal pochybovat. Je za tím dobrý úsudek, anebo jen paličatost, když odmítá důvěřovat jediné osobě na palubě, která je může dostat tam, kam mají namířeno?

„Nevíš toho ani polovinu,“ usoudil konečně.

Troll přikývl. „Víc ani neočekávám. Co kdybys mi prostě řekl zbytek? Dřív nebo později to stejně budeš muset udělat.“

A tak ho Railing poslechl. Jen tak se rozhodl a převyprávěl trollovi všechno. O zhroucení Hráze, o tom, jak jeho bratra zajal a uvěznil Lord Straken, o zkáze druidů a jejich společníků, o selhání Ellcrys – všechno. S výjimkou toho, co tajil před všemi na palubě – svých setkání s Králem Stříbrné řeky a Divousem a toho, co mu řekli. To si dál nechával pro sebe.

Když skončil, cítil se překvapivě lépe. Možná že když se vzdal několika svých tajemství, pomohlo mu to uvolnit stres, který ho svíral. Nebo to tak možná bylo prostě správné.

„Namítl bych, že lžeš, jenomže takovouhle historku by si nikdo vymyslet nedokázal.“ Challa Nand zavřel, v hrdle mu temně zaburácelo. „Možná by bylo lepší, kdybys lhal, vzhledem k tomu, co tohle všechno znamená. Aspoň chápu, jaký má smysl přistoupit na to, že tě dovedu do Stridegate. Ne že bych byl třeba jen na vteřinu přesvědčený, že to, o co se snažíš, je aspoň trochu možné.“

„Nikdo kromě mě si ve skutečnosti nemyslí, že je to možné – ať už říkají cokoli.“ I když u Mirai si jistý nebyl.

Challa Nand na několik dlouhých minut ztichl. „Ta čarodějka je možná stále naživu a možná by se dala přesvědčit, aby se s vámi vrátila a postavila se Lordu Strakenovi. Ty věříš, že je to pravda?“ Pomalu potřásl hlavou. „Buď jsi silně poblouzněný, nebo víš něco, co ostatní ne. Co z toho?“

„Jenom se snažím nevzdat se tváří v tvář zdánlivě nemožnému.“ Railing dál klopil zrak. „Nechci ztratit Reddena.“

Cítil, jak ho troll pozoruje. „Myslím, že jsi komplikovaný kluk,“ řekl nakonec. „A myslím, že umíš dobře udržet tajemství. Ale buď opatrný. Když někdo skrývá tajemství, často se mu to vymstí. Pamatuj, kde jsi – na lodi se svými společníky; všichni jste v tom spolu. Je těžké se odpoutat, když víš, že pokud se věci pokazí, nebudeš jediný, komu to ublíží.“

Potom v tichosti seděli a ani jeden se nedíval na toho druhého. Railing zjistil, že ho to k Challově Nandovi pořád táhne; obdivoval jeho neochvějnost a vytrvalost a stále přemýšlel, proč mu toho vlastně tolik prozradil. Ale na tom trollovi bylo cosi důvěryhodného a spolehlivého a Railing i po tak krátké době věřil, že při něm Challa Nand bude stát – že bude stát při nich všech –, až to bude zapotřebí.

Po chvíli se Challa Nand bez jediného slova zvedl a odešel. Railing se díval, jak odchází – jedna jeho část chtěla trolla zavolat zpátky, aby spolu mohli dál mluvit, druhé části se ulevilo, že už ten rozhovor skončil. Jeho rozporuplné pocity v té věci ho trápily, ale ne zas tolik, aby měl nutkání něco s tím dělat.

O patnáct minut později, zatímco se stále opíral o hlavní stěžeň a zíral do prázdna, bylo *Poupě* napadeno.

Jako první spatřil nepřítele Austrum, který pracoval na lanech na levoboku. „Nájezdníci!“ vykřikl.

Byl jich víc než tucet – skřeti v okleštěných šídlech vybavených otočnými kušemi. Šídla byla rychlá a manévrovatelná, ale také velmi zranitelná. Jediný výstřel z kolejpraku mohl kterékoli z nich srazit z oblohy a poslat jezdce na smrt. Šídla spoléhala na rychlost, um a početní převahu, aby přemohla větší a lépe vybavené vzducholodě, na které útočila.

Railing uslyšel, jak Farshaun křičí na Woostru: „Zalez dolů!“ Okamžitě vyskočil na nohy a vyrazil zpátky k pilotní kukani. Zatímco utíkal, zahlédl u zábradlí na zádi Mirai, jak se společně s dalším z tuláků krčí za kolejprakem.

Challa Nand proběhl kolem něj, ztělesnění velikosti a rychlosti, a křičel na Farshauna, aby je zavedl výš. Ale starého pána, veterána bezpočtu vzdušných bitev, už to napadlo taky a *Poupě* zahájilo strmé stoupání. To mu umožní najít silnější vzdušné proudy, které budou lehčím, méně stabilním šídlům působit problémy.

Skřetí nájezdníci se i tak vydali za nimi; pronásledovali větší loď jako obtížný hmyz a stříleli ze svých otočných kuší na posádku i cestující. Ale tuláci byli na útok nachystáni; Challa Nand je už předem varoval, že by mohl přijít. Díky tomu byly jak kolejpraky, tak oba ohňomety namontované a připravené, když nájezdníci udeřili, a tuláci začali během chvilky mířit a střílet. Za třicet vteřin sestřelili dvě šídla a třetí

bylo poškozené a muselo se vrátit. Ta ostatní křížovala v lehkomyslných vzorech; jejich jezdcí se pokoušeli poškodit světelné pochvy *Poupěte* nebo vyřadit jeho posádku, aby loď přinutili k sestupu. Nájezdníci nechali v záloze čekat další útočníky, kteří se měli připojit k boji, až bude vzducholod ochromena. Potom by svým počtem tuláckou loď srazili k zemi.

Několik minut zuřil intenzivní boj, výsledek však byl záhy jasný. Šídla proti lépe bráněnému *Poupěti* nic nezmohla a pět z nich bylo zničeno nebo alespoň poškozeno. Snaha Chally Nanda připravit posádku na útok zabránila tomu, aby je nájezdníci překvapili, a zbraně na větší vzducholodi byly mnohem lepší než kuše a šípy, kterými se útočníci pokoušeli roztrhat plachty.

Potom se ze zářezu v horách před nimi vynořil čerstvý shluk skřetích šídel ve snaze odříznout *Poupěti* cestu. Bylo jich přes dvacet; vyrojila se ze skal a vyrazila plnou rychlostí proti nim. Tuláci namířili zbraně proti této nové hrozbě, ale šídel bylo tolik, že nemohli ani pomyslet na to, že by je všechna zastavili. Šípy z kuší začaly dělat ve světelných pochvách značné trhliny. Dva tuláci padli a jeden kolejprak byl vyřazený – jeho mechanismus se zasekl. Challa Nand, který stál u ohňometu na pravoboku, přejížděl hlavní své zbraně přes řady šídel. Jenže ohňometry byly velké a neohrabané a nedalo se s nimi mířit příliš přesně. Zřítelo se pár dalších šídel, ale zuřivost útoku se tím o mnoho nezmenšila.

Z ochranných stěn pilotní kukaně trčely šípy jako dikobrazí ostny a ve shlucích se ježily kolem ovládacích štítů. Farshaun utrpěl dvě zranění, to druhé natolik vážné, že předal řízení Railingovi. Ten se velice snažil udržet vzducholod stabilní, aby mohli obránci účinně využívat kolejpraky a ohňometry. Jenomže šídla byla všude, a když se nacházela takhle blízko, nemohli tuláci používat palubní zbraně ze strachu, že by mohli zasáhnout vlastní loď.

„Farshaune!“ vykřikl přes rameno Railing na starého tuláka, skrčeného v koutě kukaně. „Převezmi ode mě řízení!“

Ale starý pán se zhroutil, paže bezvládné, hlavu svěšenou. Zdálo se, že ztratil vědomí.

„Farshaune!“ zaječel Railing.

Zničehonic se objevila Mirai; skočila do kukaně a chopila se řízení. Přitom si s Railingem vyměnila rychlý pohled a on okamžitě pochopil, že ví, co chce udělat.

A potom přeskočil ochranné stěny a vyrazil přes palubu k přídi. Už zpíval; píseň přání byla vyvolána a reagovala. Lélaty na něj šípy, ale stěna jeho magie ho chránila a střely se neškodně odrážely. Zatímco běžel, uslyšel, jak Challa Nand volá jeho jméno, a nevěřicně zíral, jak k němu ten velký troll ochranitelsky vybíhá.

„Zpátky!“ zakřičel na něj; rychlé a tvrdé varování ve vřavě útoku. Ale Challa Nand ho buďto neslyšel, nebo mu odmítl věnovat pozornost, a tak i když se od něj Railing pokusil magii písně přání odklonit, velký troll naběhl přímo do její stěny a zhroutil se k zemi.

Railing ovšem neměl čas dělat si starosti o Challu Nanda. Soustředil se teď čistě jen na manipulaci s písní přání, aby udeřil proti útočícím skřetím nájezdníkům. Vyslal ji ve spirále směrem ven; její zvuk byl hustý a neproniknutelný jako kámen. Přitom se celou dobu posouval k palubnímu zábradlí, tvořil a znovutvořil magii, tvaroval ji, spojoval elementy vzduchu a větru, aby vytvořil ochranný štít a naklonil ho tak, aby se *Poupěti* nic nestalo.

Šídla takové štěstí neměla. Skřeti neviděli, co jim blokuje cestu, a tak nalétli do zvukové stěny; jejich letouny se o tvrdý povrch rozbily a zřítily se. Tucet jich padl a ty ostatní se v hrůze rozprchly a vrátily se zpátky do úkrytu v horách; jejich jezdci byli shrbení, páky trysek posunuté dopředu na maximální rychlost.

Během pár okamžiků byla obloha čistá a *Poupě* se svou posádkou opět letělo samo.

Railing přestal zpívat a nechal magii písně přání, aby se vytratila do ticha. Ještě několik vteřin stál a díval se za prchajícími skřetími nájezdníky, potom se obrátil k ostatním. Několik z nich, včetně Austruma, na něj nevěřicně zíralo. Challa Nand už byl zase při vědomí, seděl na palubě a mnul si hlavu. Tvářil se zmateně, dokud neviděl, jak se k němu blíží Railing; pak se jeho výraz okamžitě změnil na rozzuřený. Vyškrábal se na nohy a stanul proti němu.

„Co ještě přede mnou tajíš, o čem bych měl vědět?“ zavrčel. „Protože už tě mám právě tak dost!“

„Snažil jsem se tě varovat!“ okřikl ho Railing, který si uvědomoval, jak moc je troll rozzlobený. Zpomalil, ale Challa Nand už byl u něj a jeho obrovské tělo se nad ním tyčilo, jako kdyby ho chtěl rozdrtit. „Prostě jsi šel pořád dál! Co jsem měl dělat?“

Troll ho chvíli probodával pohledem a potom se přezíravě odvrátil. „Použil jsi svoji magii, abys zachránil vzducholod. To je pro mě dost dobré. Ale neublížilo by ti, kdybys nám ostatním řekl jedno dvě slova předem!“

Potom oddusal pryč a začal z paluby uklízet kusy trosek a další pozůstatky boje. Tuláci se k jeho snažení přidali, a Railing tak mohl pokračovat k pilotní kukani, kde Mirai klečela vedle bezvládného Farshauna.

„Jak moc je to zlé?“ zeptal se jí.

Potřásla hlavou. „Nemůžu si být jistá. Má vnitřní krvácení a je hrozně slabý. Je starý, Railingu. Nezotavuje se ze zranění tak jako kdysi. Vezmeme ho dolů. Udělám pro něj, co jen budu moci.“

Zvedli Farshauna, vytáhli ho z pilotní kukaně a snesli ho po žebříku do nitra vzducholodi. Austrum jim přišel na pomoc a potom znovu zmizel nahoře.

„Myslelo ti to rychle,“ pronesla Mirai uznale, zatímco se snažila Farshaunovi odštíhnout oblečení z otevřených ran; Railing stál u ní pro případ, že by mohl nějak pomoci. „Zachránil jsi nás.“

„Čekal jsem příliš dlouho, než jsem začal jednat.“ Ohledně toho, jak se věci vyvinuly, se cítil všelijak, jen ne spokojeně. „Měl jsem píseň přání použít okamžitě. Byl jsem příliš pomalý.“

„V takovéhle situaci nemůžeš myslet na všechno. Bojovali jsme o život.“ Stále byla sehnutá nad Farshaunem; zkoumala zranění, jež mu způsobila kuše, a hledala způsob, jak zastavit krváčení. „Každý dělá, co může.“

„Snad máš pravdu.“

Dál pracovala, až byla nakonec se svým úsilím spokojená. Střela z kuše byla vytažená, krváčení zmírněné a rána natolik omytá a alespoň sestehovaná, že by to mohlo zabránit infekci. Starý pán to celé prospal; byl v bezvědomí a o ničem nevěděl.

„Přemýšlel jsi o tom, co jsem ti řekla předtím? Aby ses se mnou podělil o to, co tajíš?“

Railing si sčísl dlouhé zrzavé vlasy dozadu a znovu si uvázal pásku, která je držela na místě. „Měla by ses mě přestat vyptávat. Nechci o tom mluvit.“

Pokřčila rameny. „Já myslím, že nejspíš chceš. Jenom ne se mnou.“

„O tohle nejde...“

„Tak o co jde?“

„To ti říct nemůžu. Prostě nemůžu. Musím se tím prokousat sám. V sázce je toho víc, než tušíš.“ Odvrátil pohled. „Jsem do tebe zamilovaný, víš? Tak, řekl jsem to nahlas. Miluju tě. Odjakživa jsem tě miloval.“

Přikývla, vstala a přesunula se k němu. „Nejsem si jistá, že víš, co to znamená.“

„Cože? Je tak těžké pochopit, že kvůli tomu, co k tobě cítím, se ti nemůžu jen tak otevřít a říct ti určité věci? No,

nemůžu! Aspoň zatím ne. Možná až se dostaneme do Stridegate. Pak snad.“

Chvíli na něj upírala pohled. „Měl by ses poslouchat. Měl by ses slyšet tak, jak tě slyším já. Railingu, kdybys do mě byl opravdu zamilovaný, mohl by ses mi kdykoli otevřít. Nemusel bys nic skrývat.“

Potrásl hlavou. „Takhle to nefunguje.“

„Já myslím, že ano.“ Znovu odstoupila. „Nedovol, aby ty hodiny odtikaly až na konec. Nečekej moc dlouho. Jinak by ve chvíli, kdy se rozhodneš svěřit nám ostatním, už mohlo být příliš pozdě, než aby na tom záleželo. Protože to se klidně může stát. Rozumíš?“

„Myslím, že ano.“

Vyčerpaně se na něj usmála. „Jen aby.“

Potom se otočila a odešla.

IV

Letěli s *Poupětem* skrz západ slunce do šera a dostali se na místo, kde se Umlčí hory začaly rozšiřovat do rozdvojeného pohoří o několika vrstvách; teprve pak se usadili na noc. Tady byly ve všech směrech na míle daleko vidět hory, obrovské a neměnné, velcí, tiší strážci východní části Severní země. Útok skřetích nájezdníků už byl v tu chvíli daleko za nimi a město Šikmá plocha ještě dál. Takhle daleko na severu neležely žádné osady, všude jenom stovky mil prázdného prostoru a rozeklaných skal. Když se na to Railing díval, jediné, co ho napadalo, bylo, jak bezútešný je teď jeho život.

Té noci spali na lodi a drželi obezřetně hlídku na přídí i na zádi. Challa Nand je varoval, že v této části světa se potuluje příliš mnoho nebezpečných tvorů. Skřetí nájezdníci byli jedna věc; žravci a jim podobní věc jiná. Railing se neobtěžoval ptát, co jsou to žravci. Nechtěl to vědět.

Ale jeho o hlídku nepožádali, ani v jedné směně, a když Mirai nejevila zájem o to, že by s ním ještě chtěla mluvit, zabalil se do přikrývky a rychle usnul.

Když se probudil – přišlo mu, že po pouhých několika hodinách –, už zase přšelo.

Byl to právě zvuk deště, co ho probudilo. Slyšel jeho bubnování do paluby nad sebou; vstal, zahalil se do svého nepromokavého pláště, vyšel nahoru a ocitl se v přívalovém lijáku. Přšelo tak silně, že provazy deště zakrývaly všechno, co bylo dál než metr od něj. Vykoukl ven a hledal další členy posádky, ale nikoho neviděl. Sklonil hlavu, pevně si přitáhl plášť

a kápi k obličejí a k tělu a proboujel se tím přívalem k pilotní kukani; měl za to, že tam někoho najde.

Kukaň však byla prázdná.

Vyšel ven a vydal se k zábradlí na zádi. Nic.

Zničehonic zpanikařil. Je snad celá loď opuštěná? Ne, dole viděl spát Farshauna, zabaleného do obvazů a příkrývek. Po- blíž starého pána odpočíval jeden ze zraněných tuláků – je- diný, který byl při včerejším útoku zraněn tak ošklivě, aby ho to upoutalo na lůžko. Také měl pocit, že si vzpomíná, jak za- hlédl, že se v tom šeru někdo pohybuje. Stín, který ve slabém světle bezdýmných pochodní, na něž tulácké vzducholodě spoléhaly, procházel kolem stěn lodi. Ale mohl to být jen sen.

Slezl po žebříku dovnitř. Farshaun pořád ještě spal, stejně jako ten zraněný tulák. V dalším koutě našel Woostru; i on spal. Zaváhal a potom poklekl a s druidským písařem zatřásl, aby ho vzbudil.

Woostra na něj zamžoural. „Co se děje?“

Railing se nervózně ošil. „Nemůžu na palubě nikoho na- jít – kromě vás, Farshauna a toho zraněného tuláka. Nemůžu si vzpomenout, jak se jmenuje.“

„Jmenuje se Aleppo.“ Písař si promnul vousy, potom oči. Zív. „Já jsem spal. Jste si tímhle vším jistý?“

„Aleppo. Věděl jsem to. Jen mi to vypadlo. A ano, jsem si jistý.“

Vlastně se za ten výpadek paměti styděl. Vstal. „Půjdu zpát- ky na palubu. Vy prosím dávejte pozor na Farshauna.“ Vydal se pryč. Potom se však znovu otočil, protože v něm zahloda- la předtucha. „Nepokoušejte se chodit za mnou. Počkejte tu, dokud pro vás nepřijdu.“

Odešel, zatímco za ním zmatený písař nepřestával civět. Znovu si přitáhl plášť a vylezl po žebříku na palubu. Déšť rozhodně neustal; pokud něco, tak byl ještě silnější než před- tím. S ohlušující silou bušil do dřevěných palub a do trupu.